

Віктор Юрійович ЄНА*(Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків)*

РІВНІ, МЕЖІ ТА НАПРЯМИ ВЗАЄМОДІЇ МІЖ СУБ'ЄКТАМИ, ЯКІ ВИКОНУЮТЬ ЗАВДАННЯ ІЗ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ І ПОРЯДКУ

У статті наголошено на тому, що рівні взаємодії формують ієрархічну структуру управління безпековими процесами від національного до місцевого. Їхня особливість полягає в розподілі компетенцій, обов'язків і ресурсів, а також у забезпеченні узгодженості стратегічних і тактичних дій.

Доведено, що межі взаємодії виконують регулюючу функцію, визначаючи правові й інституційні рамки діяльності кожного суб'єкта в системі публічної безпеки. Вони дозволяють уникати конфлікту юрисдикцій, дублювання функцій та безвідповідальності, водночас сприяючи підвищенню ефективності взаємодії.

Стверджується, що напрями взаємодії відображають зміст, методи й конкретні форми співпраці між суб'єктами. Вони можуть охоплювати широкий спектр дій – від обміну інформацією, спільного патрулювання, проведення превентивних заходів, до навчання, антикризового планування та реагування на надзвичайні ситуації.

Доведено, що спільною рисою меж, напрямів і рівнів взаємодії є те, що вони становлять цілісну й взаємопов'язану конструкцію. Їхній розподіл має умовний характер, оскільки на практиці вони постійно перетинаються і взаємодіють. Цей взаємозв'язок визначає адаптивність системи, її спроможність до саморегуляції, оперативного реагування та стратегічного планування. Саме тому в основі успішної безпекової політики мають лежати принципи системності, скоординованості, правової визначеності, гнучкості й відповідальності.

Ключові слова: *рівні, межі, напрями взаємодії, суб'єкти, які виконують завдання із забезпечення публічної безпеки і порядку, спільні риси, відмінності, міжсекторальна взаємодія.*

Постановка проблеми. Публічна безпека як один із фундаментальних елементів функціонування демократичної правової держави безпосередньо пов'язана з довірою громадян до інституцій, стабільністю суспільного устрою та захистом основоположних прав і свобод людини. Успішне забезпечення безпеки вимагає комплексного підходу, який охоплює як організаційні, правові, так і стратегічні складові, а також передбачає тісну взаємодію між усіма суб'єктами, на яких покладено відповідні завдання.

Забезпечення публічної безпеки і порядку – це не лише компетенція

органів Національної поліції України, а складна багатокомпонентна діяльність, до якої залучаються інші органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування, підрозділи системи цивільного захисту, прикордонні служби, військові формування у певних випадках, а також громадські формування з охорони громадського порядку, волонтерські організації, приватні охоронні структури та широке коло інститутів громадянського суспільства. Така багатосуб'єктність зумовлює необхідність чіткого визначення порядку взаємодії між цими учасниками, зокрема через виокремлення ключових категорій – рівнів, меж і напрямів взаємодії¹.

Рівні взаємодії відображають ієрархічну структуру реалізації безпекових функцій, починаючи з національного рівня (державна стратегія, загальнодержавна політика) до регіонального (обласні адміністрації, територіальні підрозділи поліції) та місцевого рівнів (територіальні громади, муніципальні служби). Межі взаємодії – це правові, адміністративні та функціональні рамки, дотримуючись яких діють відповідні суб'єкти, взаємодіючи з іншими суб'єктами, уникаючи при цьому дублювання функцій чи конфліктних ситуацій. Напрями взаємодії охоплюють практичні форми й методи співпраці, такі як спільне патрулювання, інформаційний обмін, профілактичні заходи, реагування на надзвичайні події, проведення навчань, залучення громади тощо².

Значення такого трикомпонентного підходу важко переоцінити, адже саме завдяки чіткій структурованості рівнів, визначенню меж відповідальності та розмаїттю напрямів можливо забезпечити комплексне й скоординоване реагування на будь-які загрози публічній безпеці та порядку, запобігти неузгодженості дій, підвищити ефективність використання ресурсів та зміцнити довіру населення до державних інституцій. Більше того, ця взаємодія повинна відповідати принципам демократичного врядування – бути прозорою, відкритою до участі громадян, орієнтованою на захист прав людини і сприяння сталому розвитку.

Так, вивчення рівнів, меж і напрямів взаємодії між суб'єктами, які виконують завдання із забезпечення публічної безпеки і порядку, є необхідною передумовою для розуміння функціонування національної безпекової системи, виявлення її сильних і слабких сторін, а також формування пропозицій щодо вдосконалення нормативно-правової бази, організаційної моделі та практичних механізмів координації. Такий аналіз дозволяє не лише окреслити теоретичні засади цієї взаємодії, а й сформулювати рекомендації для підвищення ефективності безпекової політики на всіх рівнях державного управління.

Варто відзначити, що в науковій літературі окремим проблемним

¹ Крищенко А. Є. Забезпечення публічної безпеки і порядку як завдання Національної поліції України. *Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ*. 2017. № 1 (13). С. 124.

² Державне управління : підручник : у 2 т. / Нац. акад. держ. упр. при Президентові України; ред. кол.: Ю. В. Ковбасюк (голова), К. О. Ващенко (заст. голови), Ю. П. Сурмін (заст. голови) [та ін.]. Київ; Дніпропетровськ : НАДУ, 2012. Т. 1. С. 411.

аспектам адміністративно-правових засад діяльності суб'єктів, які виконують завдання із забезпечення публічної безпеки і порядку, присвячували комплексні та міждисциплінарні дослідження провідні українські науковці. Зокрема, до цієї проблематики звертались: О. М. Бандурка, О. І. Безпалова, В. Т. Білоус, П. Н. Бірюков, В. М. Василенко, Ю. В. Гаруст, А. П. Головін, Н. В. Гришина, С. М. Гусаров, О. В. Джафарова, О. С. Доценко, О. Ю. Дрозд, Д. Г. Заброра, М. В. Завальний, С. С. Засулько, Т. Є. Кагановська, О. М. Ключев, Ю. В. Ковбасюк, В. К. Колпаков, А. Т. Комзюк, С. І. Корсун, А. М. Куліш, К. Б. Левченко, О. І. Миколенко, Р. В. Миронюк, О. М. Музичук, Д. М. Павлов, А. О. Полянський, А. О. Собакарь, Є. Ю. Соболев, В. В. Сокуренько та ін. Втім, незважаючи на чималу кількість наукових здобутків, вчені фактично поза своєю увагою залишили проблемні питання саме рівнів, меж та напрямів взаємодії між суб'єктами, які виконують завдання із забезпечення публічної безпеки і порядку.

Мета статті полягає в тому, щоб з'ясувати сутність рівнів, меж та напрямів взаємодії між суб'єктами, які виконують завдання із забезпечення публічної безпеки і порядку. Для досягнення вказаної мети необхідно вирішити такі завдання: проаналізувати рівні взаємодії між відповідними суб'єктами; дослідити зміст і призначення меж взаємодії; дослідити соціальну сутність напрямів взаємодії; виділити спільні риси та відмінності між рівнями, межами та напрямками взаємодії.

Виклад основного матеріалу. Взаємодія між суб'єктами, які виконують завдання із забезпечення публічної безпеки і порядку, є складною та багаторівневою системою, що охоплює різноманітні аспекти координації, підпорядкування, правових обмежень і спільного виконання функцій.

Рівні взаємодії між цими суб'єктами визначаються за критеріями компетенції, територіальної юрисдикції та характеру ситуацій, що потребують реагування. Виділяють три основні рівні: загальнодержавний, регіональний і місцевий. На загальнодержавному рівні ключову роль відіграють центральні органи виконавчої влади, які координують діяльність підпорядкованих структур з урахуванням стратегічних завдань і загальнонаціональних загроз¹.

На регіональному рівні взаємодіють обласні управління поліції, підрозділи ДСНС, Нацгвардії, СБУ, плануючи спільні превентивні заходи та реагування на надзвичайні події. Місцевий рівень передбачає тісну співпрацю поліції з органами місцевого самоврядування, громадськими формуваннями та населенням для реалізації принципів «community policing» і щоденного забезпечення публічної безпеки і порядку².

Межі взаємодії обумовлюються чинним законодавством, яке чітко

¹ Хитра О. Л. Реагування на кризові ситуації, що загрожують національній безпеці України: адміністративно-правові засади реалізації теорії та досвіду: монографія. Львів : Растр-7, 2019. С. 62.

² Поліцейська діяльність: адміністративно-правове регулювання : навчальний посібник / Ю. А. Хатнюк, О. Б. Мороз, В. В. Бондар, М. Ю. Самченко, С. С. Гнатюк, Є. В. Кобко; за ред. Ю. С. Назара. Львів: Львівський державний університет внутрішніх справ, 2023. С. 451.

визначає сферу повноважень кожного суб'єкта, не допускаючи дублювання функцій або порушення принципу підпорядкованості. Такі нормативно-правові акти, як закони України «Про Національну поліцію», «Про місцеве самоврядування в Україні», «Про Національну гвардію України», «Про боротьбу з тероризмом» тощо регламентують, у яких межах дозволяється взаємодія та координація між органами. Наприклад, поліція не має права втручатися в діяльність СБУ у питаннях державної безпеки, однак зобов'язана координувати дії під час спільних операцій щодо охорони публічного порядку¹.

Напрями взаємодії залежать від актуальних загроз і безпекових викликів. Основними напрямками є: оперативно-службова взаємодія (обмін інформацією, проведення спільних операцій), превентивна діяльність (профілактика правопорушень, просвітництво), координація дій у надзвичайних ситуаціях (ліквідація наслідків аварій, стихійних лих, терористичних актів), підготовка кадрів (спільні навчання і тренінги), а також залучення громадськості (участь населення у профілактичній діяльності).

Аналізуючи рівні, межі та напрями взаємодії між суб'єктами, які виконують завдання із забезпечення публічної безпеки і порядку, важливо акцентувати увагу як на їхніх спільних, так і відмінних характеристиках, оскільки саме взаємозв'язок цих категорій визначає ефективність функціонування всієї системи безпеки².

Спільною рисою усіх трьох елементів – рівнів, меж і напрямів взаємодії – є те, що вони формують основу для координованої діяльності різноманітних суб'єктів у межах єдиного правового, організаційного та інституційного простору. Усі вони мають нормативно визначену природу, регламентуються відповідними законами й підзаконними актами, а також спрямовані на досягнення однієї мети – забезпечення стабільного, безпечного й законного функціонування суспільства. Крім того, спільною є орієнтація на узгодження дій, мінімізацію дублювання повноважень, уникнення конфліктів інтересів і підвищення ефективності управлінських рішень³.

Водночас кожен з елементів – рівнів, межі та напрями – має свої специфічні ознаки, функціональне навантаження та значення в системі забезпечення публічної безпеки. Рівні взаємодії визначають ієрархію, масштаб та обсяг впливу суб'єктів – від загальнодержавного, що охоплює формування національної політики й управління у сфері безпеки, до

¹ Про боротьбу з тероризмом : Закон України від 20 березня 2003 р. № 638-IV // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/638-15>.

² Про затвердження Порядку взаємодії Міністерства внутрішніх справ України, Національної поліції України та органів і осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів : наказ Міністерства юстиції України від 30 січня 2018 р. № 64/261/5 // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0140-18#Text>.

³ Основи публічного управління та адміністрування: навчально-методичний посібник для вивчення дисципліни здобувачами першого (бакалаврського) рівня вищої освіти денної та заочної форм навчання, спеціальності 281 «Публічне управління та адміністрування» / Держ. біотехн. ун-т; авт.-уклад. О. О. Гуторова. Харків, 2024. С. 73.

місцевого, де здійснюється безпосередній контакт із населенням.

Основна відмінність між рівнями полягає у сфері компетенції, обов'язі повноважень та відповідальності, а також у формах реалізації заходів безпеки. Так, на загальнодержавному рівні переважають стратегічні рішення, управлінське планування, прийняття нормативних актів, тоді як місцевий рівень орієнтований на практичну реалізацію заходів, оперативне реагування й адаптацію дій до конкретної ситуації на місцях¹.

Межі взаємодії, на відміну від рівнів, визначають не масштаб, а правові рамки й допустимість втручання одного суб'єкта у сферу діяльності іншого. Вони чітко регламентують компетенцію кожного органу, запобігають конфліктам юрисдикції та забезпечують дотримання принципу верховенства права.

Межі є своєрідними «правилами гри» в системі взаємодії – вони окреслюють, хто, коли і в якому обов'язі може діяти, встановлюючи баланс між співпрацею та автономністю. На відміну від рівнів, які можуть бути вертикальними (наприклад, центральна влада – регіон – місцева громада), межі є, швидше, горизонтальними – вони визначають розподіл відповідальності між суб'єктами, що діють на одному рівні або в суміжних сферах².

Напрями взаємодії відображають зміст і характер співпраці. Вони фокусуються на практичному наповненні спільної діяльності- від обміну інформацією до спільних оперативних дій, превентивної діяльності, реагування на надзвичайні ситуації тощо.

Основна відмінність напрямів взаємодії полягає у функціональному наповненні співпраці, тобто у тому, що саме роблять суб'єкти для досягнення безпеки. У цьому сенсі напрями є найгнучкішим і найбільш змінним елементом системи: вони можуть змінюватися залежно від актуальних викликів, політичної ситуації, стану суспільства та навіть сезонного фактора (наприклад, активізація заходів безпеки у туристичний сезон або під час виборів)³.

Так, у системі взаємодії суб'єктів, що забезпечують публічну безпеку, рівні, межі та напрями не існують ізольовано, а перебувають у тісному взаємозв'язку. Рівні задають структуру системи, межі регламентують допустимі форми взаємодії в рамках цієї структури, а напрями визначають конкретні вектори діяльності в її межах. Їхнє поєднання дозволяє досягти балансу між централізацією й децентралізацією, між автономією та координацією, між правовою визначеністю та оперативною гнучкістю. Саме гармонізація цих елементів забезпечує стабільне функціонування механізму

¹ Дії працівників органів Національної поліції при виникненні надзвичайних ситуацій / [Давигора Ю. І., Молотай В. А., Коломієць О. В., Демченко Ю. В., Кудлай А. О.]. Київ : Національна академія внутрішніх справ, 2020. С. 28.

² Савчин М. В. Порівняльне конституційне право: навчальний посібник. Київ : Юрінком Інтер, 2019. С. 48.

³ Баранова Ц. С., Шака М. В. Довіра до поліції, як основний принцип взаємодії з громадськістю // Взаємодія громадянського суспільства з сектором безпеки і оборони: сучасні виклики: тези доп. учасників наук.-практ. конф. (Харків, 21 груд. 2021 р.). Харків: НДІ ППСН, 2021. С. 6.

публічної безпеки, ефективне реагування на ризики, адаптивність до змін і формує довіру громадян до інституцій безпеки.

Важливо також підкреслити, що успішна інтеграція рівнів, меж та напрямів взаємодії в системі забезпечення публічної безпеки і порядку залежить від наявності ефективного механізму координації між усіма зацікавленими сторонами.

Це стосується не лише внутрішньої взаємодії між державними інституціями, але й налагодження партнерства з недержавними структурами, зокрема громадськими організаціями, об'єднаннями громадян, а також приватним сектором. У цьому контексті важливе значення має створення спільних платформ для обговорення, планування та реалізації безпекових ініціатив – як на рівні громади, так і на міжрегіональному чи національному рівні¹.

Окремої уваги заслуговує необхідність адаптації системи взаємодії до умов децентралізації, що передбачає розширення повноважень місцевого самоврядування у питаннях безпеки. У цьому контексті виникає нова конфігурація рівнів взаємодії, де органи місцевого самоврядування стають не лише виконавцями, а й ініціаторами безпекових стратегій, координаторами громадських формувань та комунікаторами між поліцією і населенням.

Водночас це потребує чіткого визначення меж впливу, щоб не допустити правового вакууму або безвідповідального делегування повноважень, а також глибшого узгодження напрямів взаємодії в частині спільного фінансування, кадрового забезпечення, інформаційного обміну та розподілу ресурсів.

Крім того, у сучасних реаліях дедалі більшої актуальності набуває питання інтеграції України до європейського та євроатлантичного безпекового простору. Це вимагає імплементації європейських стандартів у сфері публічної безпеки, які передбачають чітке розмежування функцій між поліцією, правоохоронними органами, рятувальними службами, а також громадянським суспільством².

Відповідно українська модель взаємодії між суб'єктами, що забезпечують публічну безпеку, повинна поступово набувати рис системи, у якій діє ефективна багаторівнева безпекова архітектура з прозорими межами відповідальності та чітко визначеними напрямками діяльності. У такій системі спостерігається високий ступінь взаємної довіри, обмін досвідом, об'єднання ресурсів, спільне прогнозування ризиків і вироблення антикризових сценаріїв.

Для досягнення високого рівня публічної безпеки недостатньо лише формального закріплення рівнів, меж та напрямів взаємодії. Важливо

¹ Інституційні проблеми та виклики функціонування агломерацій в Україні : наукова доповідь / НАН України. ДУ «Інститут регіональних досліджень імені М. І. Долішнього НАН України»; наук. редактор М.І. Мельник. Львів, 2025. С. 37.

² Європейський Союз у мінливому світі : монографія / В. В. Копійка, С. О. Маковський, М. А. Миронова та ін.; за ред. В. В. Копійки. Київ: О. Зень, 2022. С. 81.

забезпечити їхню дієвість через ефективне управління, адаптивне законодавство, високий рівень професійної культури працівників сектору безпеки та активну участь громадян.

Спільні риси цих елементів створюють єдину систему координації, а відмінності забезпечують її гнучкість, можливість швидко реагувати на зміну обставин, варіювати ресурси, форми і методи дії. Врешті-решт саме синергія між рівнями (як структурною вертикаллю), межами (як правовим регулятором) і напрямками (як функціональним наповненням) є тим ключовим фактором, що визначає дієздатність національної системи публічної безпеки в цілому¹.

Варто підкреслити, що взаємозв'язок між рівнями, межами та напрямками взаємодії є не статичним, а динамічним процесом, який підлягає постійному оновленню залежно від змін у соціально-політичному середовищі, безпековій ситуації, правовому полі та технічних можливостях суб'єктів забезпечення публічної безпеки і порядку.

У цьому контексті міжсекторальна взаємодія із IT-компаніями, науковими установами, аналітичними центрами стає новим елементом системи безпеки, який вимагає не тільки технічної інтеграції, а й оновлення законодавчих рамок, аби врегулювати нові типи відповідальності, збереження персональних даних та етичні аспекти використання технологій.

Нарешті, варто звернути увагу на інституційна трансформація – здатність системи взаємодії накопичувати, аналізувати й використовувати досвід попередніх заходів для подальшого вдосконалення. Це означає, що після кожної масштабної події за участі значних народних мас має відбуватися оцінка ефективності взаємодії між суб'єктами на всіх рівнях, аналіз меж повноважень і доцільності розподілу функцій, перегляд напрямів взаємодії з огляду на практичні результати.

Так, поєднання й узгодження рівнів, меж та напрямів взаємодії не є формальністю чи суто адміністративною процедурою, а дієвим механізмом, що потребує постійного оновлення, комунікації, інституційної пам'яті та відкритості до нових форм співпраці. Від ефективності цього механізму залежить не лише безпека громадян і стабільність держави, а й рівень довіри до органів влади, відчуття захищеності у суспільстві та спроможність країни протистояти сучасним багатовимірним загрозам.

Висновки. Таким чином, у межах даної статті було зазначено, що рівні взаємодії формують ієрархічну структуру управління безпековими процесами від національного до місцевого. Їхня особливість полягає в розподілі компетенцій, обов'язків і ресурсів, а також у забезпеченні узгодженості стратегічних і тактичних дій.

Визначено, що чітке розмежування рівнів не повинно перешкоджати гнучкості та адаптивності системи: за потреби на кожному рівні має бути

¹ Колесніков Д. В. Сутність синергії та класифікація її видів у дослідженні вертикально-інтегрованих структур. *Економічний вісник*. 2013. № 2. С. 13.

передбачена можливість реалізації спільних заходів і гарантування відповідальності у кризових ситуаціях. У цьому контексті важливим є розвиток дієвих механізмів міжрівневої комунікації, забезпечення правової визначеності процедур взаємодії та ресурсної збалансованості.

Доведено, що межі взаємодії виконують регулюючу функцію, визначаючи правові й інституційні рамки діяльності кожного суб'єкта в системі публічної безпеки. Вони дозволяють уникати конфлікту юрисдикцій, дублювання функцій та безвідповідальності, водночас сприяючи підвищенню ефективності взаємодії.

Акцентовано увагу на важливості забезпечення прозорості меж відповідальності, чіткого правового підґрунтя та дотримання принципу субсидіарності, відповідно до якого кожна проблема має вирішуватися на найнижчому ефективному рівні. Однак межі не повинні бути жорсткими – у ситуаціях надзвичайного характеру або у разі виникнення нових загроз важливо передбачити можливість тимчасового розширення повноважень для швидкої й ефективної реакції.

Стверджується, що напрями взаємодії відображають зміст, методи й конкретні форми співпраці між суб'єктами. Вони можуть охоплювати широкий спектр дій – від обміну інформацією, спільного патрулювання, проведення превентивних заходів, до навчань, антикризового планування та реагування на надзвичайні ситуації.

Встановлено, що систематичне оновлення й розширення напрямів взаємодії свідчить про зрілість і динамізм безпекової системи, її здатність пристосовуватися до нових викликів. Водночас ефективна реалізація напрямів можлива лише за умови наявності спільних цілей, довіри між учасниками, інституційної культури співпраці, а також наявності чітких каналів комунікації та нормативного забезпечення.

Доведено, що спільною рисою меж, напрямів і рівнів взаємодії є те, що вони становлять цілісну й взаємопов'язану конструкцію. Їхній розподіл має умовний характер, оскільки на практиці вони постійно перетинаються і взаємодіють. Цей взаємозв'язок визначає адаптивність системи, її спроможність до саморегуляції, оперативного реагування та стратегічного планування. Саме тому в основі успішної безпекової політики мають лежати принципи системності, скоординованості, правової визначеності, гнучкості й відповідальності.

З'ясовано, що ефективне функціонування системи публічної безпеки можливе лише за умови гармонійного поєднання трьох взаємопов'язаних елементів – рівнів, меж і напрямів взаємодії суб'єктів. Їхня цілісність, узгодженість і динамізм створюють передумови для стабільного, демократичного й безпечного суспільного порядку. Відповідальність за побудову такої системи лежить як на державі, так і на громадянському суспільстві.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Баранова Ц. С., Шака М. В. Довіра до поліції, як основний принцип взаємодії з громадськістю // Взаємодія громадянського суспільства з сектором безпеки і оборони: сучасні виклики: тези доп. учасників наук.-практ. конф. (Харків, 21 груд. 2021 р.). Харків: НДІ ППСН, 2021. 176 с.
2. Державне управління : підручник : у 2 т. / Нац. акад. держ. упр. при Президентіві України; ред. кол.: Ю. В. Ковбасюк (голова), К. О. Ващенко (заст. голови), Ю. П. Сурмін (заст. голови) [та ін.]. Київ; Дніпропетровськ : НАДУ, 2012. Т. 1. 564 с.
3. Дії працівників органів Національної поліції при виникненні надзвичайних ситуацій / [Давигора Ю. І., Молотай В. А., Коломієць О. В., Демченко Ю. В., Кудлай А. О.]. Київ : Національна академія внутрішніх справ, 2020. 156 с.
4. Європейський Союз у мінливому світі : монографія / В. В. Копійка, С. О. Маковський, М. А. Миронова та ін.; за ред. В. В. Копійки. Київ: О. Зень, 2022. 219 с.
5. Інституційні проблеми та виклики функціонування агломерацій в Україні : наукова доповідь / НАН України. ДУ «Інститут регіональних досліджень імені М. І. Долішнього НАН України»; наук. редактор М. І. Мельник. Львів, 2025. 75 с.
6. Колесніков Д. В. Сутність синергії та класифікація її видів у дослідженні вертикально-інтегрованих структур. *Економічний вісник*. 2013. № 2. С. 9–15.
7. Крищенко А. Є. Забезпечення публічної безпеки і порядку як завдання Національної поліції України. *Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ*. 2017. № 1 (13). С. 120–128.
8. Основи публічного управління та адміністрування: навчально-методичний посібник для вивчення дисципліни здобувачами першого (бакалаврського) рівня вищої освіти денної та заочної форм навчання, спеціальності 281 «Публічне управління та адміністрування» / Держ. біотехн. ун-т; авт.-уклад. О. О. Гуторова. Харків, 2024. 215 с.
9. Поліцейська діяльність: адміністративно-правове регулювання : навчальний посібник / Ю. А. Хатнюк, О. Б. Мороз, В. В. Бондар, М. Ю. Самченко, С. С. Гнатюк, Є. В. Кобко; за ред. Ю. С. Назара. Львів: Львівський державний університет внутрішніх справ, 2023. 632 с.
10. Про боротьбу з тероризмом : Закон України від 20 березня 2003 р. № 638-IV // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/638-15>.
11. Про затвердження Порядку взаємодії Міністерства внутрішніх справ України, Національної поліції України та органів і осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів : наказ Міністерства юстиції України від 30 січня 2018 р. № 64/261/5 // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0140-18#Text>.
12. Савчин М. В. Порівняльне конституційне право: навчальний посібник. Київ : Юрінком Інтер, 2019. 328 с.

13. Хитра О. Л. Реагування на кризові ситуації, що загрожую національній безпеці України: адміністративно-правові засади реалізації теорії та досвіду: монографія. Львів : Растр-7, 2019. 394 с.

Стаття надійшла до редакції 29.03.2025

Viktor Yu. YENA,

Postgraduate Student

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

LEVELS, BOUNDARIES AND DIRECTIONS OF INTERACTION BETWEEN ENTITIES PERFORMING TASKS TO PROVIDE PUBLIC SAFETY AND ORDER

The article emphasizes that the levels of interaction form a hierarchical structure of security process management from national to local. Their peculiarity lies in the distribution of competencies, responsibilities and resources, as well as in ensuring the coherence of strategic and tactical actions.

It is proven that the boundaries of interaction perform a regulatory function, determining the legal and institutional framework of the activities of each subject in the public security system. They allow avoiding conflicts of jurisdiction, duplication of functions and irresponsibility, while at the same time contributing to increasing the effectiveness of interaction.

It is argued that the directions of interaction reflect the content, methods and specific forms of cooperation between subjects. They can cover a wide range of actions – from information exchange, joint patrolling, preventive measures, to exercises, anti-crisis planning and response to emergencies.

It is proven that the common feature of the boundaries, directions and levels of interaction is that they constitute a holistic and interconnected structure. Their division is conditional, since in practice they constantly intersect and interact. This relationship determines the adaptability of the system, its ability to self-regulate, respond quickly and plan strategically. That is why the principles of systematicity, coordination, legal certainty, flexibility and responsibility should be the basis of a successful security policy.

Key words: *levels, boundaries, areas of interaction, entities that perform tasks to ensure public safety and order, common features, differences, intersectoral interaction.*